

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a Mgr. Vojtěcha Salamánka ve věci

žalobkyně:

obec Obora, IČO 00556360
sídlem Obora 117, 440 01 Obora
zastoupená advokátem JUDr. Vladimírem Davidem
sídlem Mírové náměstí 48, 440 01 Louny

proti

žalovanému:

Ministerstvo zemědělství
sídlem Těšnov 65/17, 110 00 Praha 1

za účasti

osoby zúčastněné na řízení: Lesy České republiky, s. p., IČO: 42196451
sídlem Přemyslova 1106/19, 500 08 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2024, č. j. MZE-38027/2024-15111,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 14. 8. 2024, č. j. MZE-38027/2024-15111, a rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 4. 3. 2024, č. j. KUUK/028308/2024, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 23 365,48 Kč do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Krajský úřad Ústeckého kraje (dále jen „krajský úřad“) rozhodnutím ze dne 4. 3. 2024, č. j. KUUK/028308/2024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), rozhodl podle § 53 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“), že žalobkyně má povinnost udržovat vodní dílo, a sice stavidlo na Smolnickém potoce na pozemku p. č. XA k. ú. Obora u Loun (dále jen „vodní dílo“).
2. Shora označeným rozhodnutím ze dne 14. 8. 2024, č. j. MZE-38027/2024-15111, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Proti uvedenému rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“) podala žalobkyně dne 14. 10. 2024 žalobu Městskému soudu v Praze, který vyslovil svou místní nepříslušnost a postoupil věc k projednání a rozhodnutí zdejšímu soudu.

Žaloba

3. Žalobkyně předně uvedla, že se žádostí ze dne 6. 9. 2023 u krajského úřadu domáhala vydání rozhodnutí podle § 53 vodního zákona o určení povinností nebo oprávnění správce povodí a správce vodního toku, vztahujících se ke správě a provozu daného vodního díla. V žalobě pak dále namítla, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by byla vlastníkem vodního díla (to ostatně dle žalobkyně ani nemá a nemůže být předmětem takového správního řízení). Podle žalobkyně měly správní orgány při nedostatku důkazů svědčících o vlastnění vodního díla žalobkyní vycházet z právní domněnky, že vlastníkem daného vodního díla je vlastník pozemku, na němž se dílo nachází, tj. vlastník pozemku p. č. XA v k. ú. Obora u Loun (Česká republika, s právem hospodaření svědčícím Lesům České republiky, s. p.). Nadto žalobkyně tvrdí, že nemá finanční, technické ani odborné prostředky či vybavení k jeho správě a provozu.
4. Podle žalobkyně krajský úřad pochybil, když řízení v pochybnostech dle § 53 vodního zákona vedl ohledně povinnosti opravit vodní dílo, namísto žádostí požadovaného určení rozsahu povinností nebo oprávnění správce povodí nebo správce vodního toku ve vztahu k vodnímu dílu. Pokud tedy krajský úřad zahájil dne 11. 1. 2024 řízení v pochybnostech ohledně osoby, jež má povinnost udržovat vodní dílo, nedodržel předmět řízení vymezený v žalobkyní podané žádosti ze dne 6. 9. 2023. Krajský úřad dle žalobkyně nesprávně vedl řízení ke zjištění, kdo je vlastníkem vodního díla, a nedůvodně pominul odpovědnosti správce vodního toku a správce povodí za stav daného vodního díla. Krajský úřad (stejně jako následně žalovaný) překročil svou pravomoc, neboť mu nepřísluší řízením dle § 53 vodního zákona suplovat občanskoprávní soudní řízení a určovat, kdo je vlastníkem vodního díla.
5. Podle žalobkyně krajský úřad i žalovaný nesprávně zaměňovali pojmy „hrázová propust“ a „stavidlo“. Příslušné vodní dílo totiž slouží k regulaci průtoku vody ve Smolnickém potoce. I kdyby bylo součástí hráze, a tedy bylo hrázovou propustí, bylo by v řízení nutné specifikovat, o jakou hráz se jedná, kdo je jejím vlastníkem a jaká je konkrétní funkce hrázové propusti v rámci fungování dané hráze. Podle žalobkyně nelze jednoznačně dovodit, že vodní dílo je součástí hráze, o které je zřejmé, že jejím vlastníkem je žalobkyně. Argumentace krajského úřadu poukazem na § 510 odst. 1 a 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, (dále jen „občanský zákoník“) je tedy dle žalobkyně lichá, neboť neodpovídá skutečnému stavu věci. Žalovaný pak tutéž argumentaci nedůvodně přejal do svého rozhodnutí.

6. Dále žalobkyně namítla, že se napadené rozhodnutí nevypořádalo řádně a zákonně s uplatněnými odvolacími důvody. Žalobkyně totiž není vlastníkem daného vodního díla, a nelze jí tak uložit povinnost je udržovat. Vymezila se rovněž vůči skutkovému zjištění správních orgánů o tom, že se žalobkyně sama v minulosti považovala za vlastníka příslušného vodního díla, které čerpaly z územního rozhodnutí č. j. MULNCJ 48394/2015 a související projektové dokumentace. Dle žalobkyně uvedené písemnosti ve skutečnosti žádné důkazy o tom, že by žalobkyně byla vlastníkem vodního díla, neobsahují. V prvostupňovém ani v napadeném rozhodnutí navíc není uvedeno, jaký konkrétní obsah těchto písemností má podle názoru správních orgánů svědčit pro domněnku o vlastnictví žalobkyně.
7. Žalobkyně proto navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil, a aby zrušil také prvostupňové rozhodnutí.

Vyjádření k žalobě

8. Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 12. 12. 2024 s tím, že uplatněné žalobní námitky považuje za nedůvodné. Řízení v pochybnostech dle § 53 vodního zákona je dle § 126 odst. 8 téhož zákona řízením z moci úřední, a neřídí se tedy zásadou dispoziční. Krajský úřad tak nebyl obsahem žádosti (tedy spíše podnětu) žalobkyně vázán. Prvostupňové rozhodnutí ve svém odůvodnění ostatně vysvětlilo, že bylo rozhodováno rovněž v pochybnostech o rozsahu povinností vlastníků pozemků koryta vodního toku, vlastníků pozemků sousedících s koryty vodních toků a vlastníků staveb a zařízení v korytu vodního toku nebo sousedících s ním tak, aby byl v celém rozsahu vyřešen problém, jenž vedl k podání podnětu. Žalovaný dále uvedl, že otázky nastolené žalobními námitkami byly již pojednány v příslušných pasážích odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
9. Dále k žalobním námitkám žalovaný uvedl, že při určení subjektu, který se má o vodní dílo starat, vyšel z právního názoru vyjádřeného v rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 4. 2017, č. j. 10 A 89/2015-54, dle něhož je relevantní, komu vodní dílo slouží. Jelikož dané vodní dílo slouží k zabránění zpětnému vzedmutí hladiny ve Smolnickém potoce, a je tedy součástí protipovodňové ochrany obce Obora, spočívá povinnost údržby právě na žalobkyni. Uvedený účel vodního díla byl zjištěn ze zápisu ze dne 5. 10. 2015 o jednání při zpracování studie protipovodňových opatření, dále z vyjádření Povodí Ohře, s. p., ze dne 4. 8. 2014 k záměru protipovodňových opatření, dále z výkresů projektové dokumentace z roku 2014 pro územní rozhodnutí o umístění staveb protipovodňových opatření, a také z žalobkyní zmíněného územního rozhodnutí Městského úřadu Louny ze dne 17. 6. 2015, č. j. MULNCJ 48394/2015. Nad rámec uvedených listin ověřil žalovaný účel vodního díla také z veřejně dostupných zdrojů, a to z povodňového plánu obce Louny z roku 2009, z územního plánu žalobkyně a návrhu územního plánu žalobkyně ze září 2016 (i jeho úplného znění po vydání změny č. 1 v roce 2019).
10. Podle žalovaného byly v napadeném rozhodnutí vypořádány veškeré odvolací námitky. V souladu s rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích si správní orgány toliko pro účely řízení dle § 53 vodního zákona učinily úsudek o tom, komu vodní dílo patří. Pro účely opatření autoritativního rozhodnutí o určení vlastnického práva k vodnímu dílu přitom byla žalobkyně v napadeném rozhodnutí poučena o možnosti podat určovací žalobu.

11. Pro posouzení důvodnosti odvolání pak žalovaný nepovažoval za podstatné, zda bude vodní dílo označováno za „hrázovou propust“, či za „stavidlo“. Jedná se bezpochyby o vodní dílo, které ale podle názoru správních orgánů není součástí pozemku, na němž se nachází (což žalobkyně v žalobě nezpochybnila), a bylo tak podstatné hlavně to, k jakému účelu bylo vodní dílo vybudováno.
12. O vydání územního rozhodnutí Městského úřadu Louny ze dne 17. 6. 2015, č. j. MULNCJ 48394/2015, požádala žalobkyně, a proto krajský úřad shledal, že se žalobkyně v minulosti za vlastníka vodního díla považovala. Odvolací námitku žalobkyně, že vlastníkem vodního díla by měl být vlastník pozemku, proto žalovaný neshledal relevantní (neboť vodní dílo není součástí pozemku, na kterém se nachází).
13. Žalovaný tak má za to, že by žaloba měla být zamítnuta pro nedůvodnost.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

14. Osoba zúčastněná na řízení se k žalobě vyjádřila podáním ze dne 13. 11. 2025. Přisvědčila názoru správních orgánů, že stavidlo je pevně zabudováno do tělesa protipovodňové hráze, která slouží k ochraně intravilánu dané obce, a je tak její součástí. Domnívá se, že slouží-li systém protipovodňové ochrany žalobkyni, mělo by být především v zájmu žalobkyně jej vlastnit a udržovat ho v plně funkčním stavu. Zopakovala, že ve svém majetku stavidlo neeviduje, nepovažuje se za jeho vlastníka a sama nikdy vlastnické právo žalobkyně nespороvala. V dalším odkázala na vyjádření žalovaného ze dne 12. 12. 2024 k podané žalobě, s nímž se plně ztotožnila. Domnívá se, že by žaloba měla být pro nedůvodnost zamítnuta.

Ústní jednání

15. Při soudním jednání konaném dne 10. 12. 2025 oba účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích.
16. Zástupce žalobkyně v plném rozsahu odkázal na podanou žalobu. Zopakoval, že z ničeho nevyplývá, že by právě žalobkyně měla být zatížena povinností udržovat dané vodní dílo. Nebylo doloženo, že by kdy stavidlo bylo ve vlastnictví žalobkyně. Počátky ochranné hráze spadají do počátku 19. století a stavidlo bylo součástí tehdejších protipovodňových opatření, která již dlouhou dobu nejsou funkční, a tedy z nich žalobkyně nemá žádný užitek. Žalobkyně nemá ani jakékoli prostředky odborné či finanční k udržování stavidla.
17. Pověřený pracovník žalovaného taktéž plně odkázal na své dřívější písemné vyjádření k žalobě. I nadále považoval za prokázané, že jediným a konečným beneficentem stavidla jako části vodního díla je žalobkyně, neboť jenom jí slouží protipovodňová ochranná hráz. Bez stavidla by protipovodňová ochrana žalobkyně vůbec nefungovala. Všechny relevantní námitky žalobkyně byly dle pověřeného pracovníka žalovaného ve správním řízení vypořádány, přičemž neexistují žádná jiná právně relevantní vodítka pro to, aby byl vlastníkem vodního díla určen jiný subjekt. Žalobkyně se ostatně poměrně dlouhou dobu chovala navenek jako vlastník stavidla, to však pouze do té doby, než bylo třeba na jeho údržbu vynaložit náklady. Dle pověřeného pracovníka žalovaného je tedy postup žalobkyně účelový. Údržba historického stavidla nebude dle pověřeného pracovníka žalovaného spojena s mimořádnými náklady či potřebou zajištění zvláštní odbornosti. Rozhodující pro posouzení vlastnictví vodního díla tak má být, komu vodní dílo slouží; k tomu pověřený pracovník žalovaného opětovně odkázal na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 4. 2017, č. j. 10 A 89/2015-54.

Posouzení věci soudem

18. Soud předně konstatuje, že napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by soud přihlédl i bez návrhu. Dále tedy soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].
19. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
20. Pokud žalobkyně v žalobě uvedla, že se napadené rozhodnutí nevypořádalo řádně a zákonně s uplatněnými odvolacími důvody, nešlo dle soudu o námitku nepřezkoumatelnosti, nýbrž o obecné zpochybnění podloženosti či správnosti skutkových závěrů a právního posouzení, na nichž bylo napadené rozhodnutí postaveno. To je zřejmé i ze skutečnosti, že proti závěrům napadeného rozhodnutí brojila žalobkyně konkrétnějšími žalobními námitkami.
21. Žalobkyně namítala, že správní orgány nedodržely předmět řízení vymezený její žádostí ze dne 6. 9. 2023 o vydání rozhodnutí v pochybnostech dle § 53 vodního zákona. Soud shledal tuto žalobní námitku nedůvodnou.
22. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že krajskému úřadu bylo dne 7. 9. 2023 doručeno podání žalobkyně datované dnem 6. 9. 2023, označené jako „*Návrh na zahájení řízení ve věci určení rozsahu povinností nebo oprávnění – stavidlo na Smolnickém potoce v k. ú. Obora u Loun*“. Dle textu uvedeného podání žalobkyně navrhovala „*zahájení řízení ve smyslu § 53 vodního zákona*“, a „*aby předmětem řízení bylo vydání rozhodnutí o určení rozsahu povinností nebo oprávnění správce povodí a správce vodního toku, vztahujících se ke správě a provozu vodního díla „Stavidlo na Smolnickém potoce, parcelní č. XA v k. ú. Obora u Loun“*“. Písemností ze dne 18. 10. 2023, č. j. KUUK/150877/2023, krajský úřad nařídil ústní jednání na den 9. 11. 2023 spojené s ohledáním na místě, přičemž jako cíl jednání označil „*zjištění skutkového stavu ve věci pochybností o povinnosti provést opravu stavidla na Smolnickém potoce na pozemku p. č. XA v k. ú. Obora u Loun*“. Z ústního jednání pořídil krajský úřad protokol č. j. KUUK/159545/2023; žalobkyně se v protokolu vymezila vůči předmětu řízení v pochybnostech, resp. že by mělo jít o pochybnost ohledně nositele povinnosti provedení opravy stavidla, a také sporovala, že by byla vlastníkem stavidla. Dne 11. 1. 2024 vydal krajský úřad oznámení č. j. KUUK/007176/2024 o zahájení řízení, a to v pochybnostech o rozsahu povinností a oprávnění podle § 53 vodního zákona, dle kterého předmětem pochybností „je osoba, jež má povinnost udržovat vodní dílo – stavidlo na Smolnickém potoce na pozemku p. č. XA v k. ú. Obora u Loun“. V uvedeném oznámení se podává, že bylo vydáno podle § 115 odst. 1 vodního zákona a § 46 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
23. Podle § 53 vodního zákona *v pochybnostech o rozsahu povinností nebo oprávnění správců povodí a správců vodních toků rozhodne krajský úřad. Ten rozhodne i v pochybnostech o rozsahu povinností vlastníků pozemků koryta vodního toku, vlastníků pozemků sousedících s koryty vodních toků a vlastníků staveb a zařízení v korytu vodního toku nebo sousedících s ním. Vznikne-li taková pochybnost ve vodoprávním řízení, jehož je účastníkem ten, o jehož povinnostech nebo právech pochybnost vznikla, rozhodne vodoprávní úřad, který takové řízení vede.*
24. Podle § 126 odst. 8 vodního zákona, ve znění zákona č. 544/2020 Sb., platilo, že *v řízeních podle § 3 odst. 3, § 8 odst. 4, § 12 odst. 1, § 38 odst. 15, § 43 odst. 2, § 44 odst. 3, § 53, § 55 odst.*

4, § 56 odst. 5, § 61 odst. 9, § 64 odst. 2 a § 71 odst. 4 rozhoduje vodoprávní úřad z moci úřední. Soud podotýká, že ani následné novelizace citovaného ustanovení se nedotkly zařazení řízení v pochybnostech dle § 53 vodního zákona mezi řízení, v nichž vodoprávní úřad rozhoduje z moci úřední.

25. Podle § 42 správního řádu *správní orgán je povinen přijímat podněty, aby bylo zahájeno řízení z moci úřední. Pokud o to ten, kdo podal podnět, požádá, je správní orgán povinen sdělit mu ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy podnět obdržel, že řízení zahájil, nebo že neshledal důvody k zahájení řízení z moci úřední, popřípadě že podnět postoupil příslušnému správnímu orgánu. Sdělení správní orgán nezasílá, postupuje-li vůči tomu, kdo podal podnět, podle § 46 odst. 1 nebo § 47 odst. 1.*
26. Podle § 37 odst. 1 správního řádu *podání je úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu. Podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.*
27. Ačkoli tedy podání žalobkyně z 6. 9. 2023 bylo označeno (a žalobkyní také patrně zamýšleno) jako návrh na zahájení řízení v pochybnostech dle § 53 vodního zákona, naložil s ním krajský úřad jako s podnětem k zahájení řízení z moci úřední. Soud shledává takový postup krajského úřadu za plně souladný s výše citovanými ustanoveními § 42 správního řádu a § 126 odst. 8 a § 53 vodního zákona. Z těch totiž jednoznačně vyplývá to, na co ve svém vyjádření k žalobě upozornil již žalovaný, a sice že řízení v pochybnostech dle § 53 vodního zákona je tímž zákonem výslovně označeno za řízení zahajované z moci úřední. V takovém případě krajský úřad důvodně posoudil návrh žalobkyně na zahájení řízení podle jeho skutečného obsahu (srov. výše citovaný § 37 odst. 1 správního řádu) jako podnět k zahájení řízení z moci úřední.
28. Jestliže platí výše uvedený závěr, dle kterého je řízení v pochybnostech dle § 53 vodního zákona řízením zahajovaným z úřední povinnosti (a nikoli řízením o žádosti ve smyslu § 44 odst. 1 správního řádu), je nedůvodná rovněž žalobní námitka, dle které krajský úřad nerespektoval předmět řízení tak, jak jej žalobkyně vymezila ve svém podání ze dne 6. 9. 2023. V řízení zahajovaném z úřední povinnosti není správní orgán striktně vázán rozsahem pochybností vymezených v podnětu. Podněty dle § 44 odst. 1 správního řádu je třeba „důsledně odlišovat od žádostí či návrhů ve smyslu § 44 a § 45 spr. řádu, jejichž doručením věcně a místně příslušnému správnímu orgánu dochází k zahájení řízení bez dalšího. Naproti tomu, doručením podnětu se iniciuje toliko určitý kontrolní (dozorčí) postup, resp. věc se dostává do sféry pozornosti správního orgánu. Teprve v případě, že správní orgán na základě prověření daného podnětu shledá důvody pro zahájení řízení v dané věci, předmětné řízení vlastním úkonem také zahájí. Naopak jestliže tyto důvody neshledá, takový úkon neučiní, k zahájení řízení nepřistoupí“ (§ 42. In: Fiala, Z. et al. *Správní řád: Praktický komentář*. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2025-12-10]). Předmět řízení zahajovaného z moci úřední pak vymezuje sám správní orgán v oznámení o zahájení řízení, a to nikoli nutně právě v rozsahu vymezeném podaným podnětem.
29. Žalobkyně v téže souvislosti uplatnila žalobní námitku, dle níž krajský úřad překročil svou pravomoc tím, že v řízení v pochybnostech dle § 53 vodního zákona určoval vlastnictví daného vodního díla. Ani tuto námitku však soud neshledal důvodnou.
30. Podle § 57 odst. 1 správního řádu platí, že *jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, správní orgán a) může dát podnět k zahájení řízení před příslušným správním orgánem nebo jiným orgánem veřejné moci; v případech stanovených zákonem je správní orgán povinen takový*

podnět dát, nebo b) může vyzvat účastníka, popřípadě jinou osobu, aby podala žádost o zahájení řízení před příslušným správním orgánem nebo jiným orgánem veřejné moci ve lhůtě, kterou správní orgán určí, nebo c) si o ní může učinit úsudek; správní orgán si však nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu.

31. Dle soudu vodoprávní úřad v řízení o pochybnostech dle § 53 vodního zákona primárně posuzuje *rozsah povinností nebo oprávnění správců povodí a správců vodních toků, případně rozsah povinností vlastníků pozemků koryta vodního toku, vlastníků pozemků sousedících s koryty vodních toků a vlastníků staveb a zařízení v korytu vodního toku nebo sousedících s ním.* Je tedy patrné, že nazná-li vodoprávní úřad, že jsou zde pochybnosti o rozsahu povinností vlastníka staveb a zařízení v korytu vodního toku nebo sousedících s ním (jako tomu bylo v nyní posuzované věci), musí si pro účely rozhodnutí v pochybnostech nejprve určit osobu vlastníka. Otázka vlastnického práva k věci přitom bezesporu není otázkou, jíž by vodoprávnímu úřadu příslušelo rozhodnout. K vydání deklaratorního rozhodnutí, jímž se určuje vlastnické právo k věci, jsou povolány soudy v občanském soudním řízení (srov. § 80 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů). Jestliže vodoprávnímu úřadu není známo, že by o otázce vlastnictví vodního díla již kdy bylo pravomocně rozhodnuto, je plně v jeho dispozici učinit si o ní úsudek v probíhajícím řízení dle § 53 vodního zákona. Otázka vlastnictví vodního díla totiž není úsudkem o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt (ani kdo za něj odpovídá), ani o otázkách osobního stavu.
32. Žalobkyně v žalobě (ani předtím v odvolání) nenamítala, že by snad bylo o otázce vlastnictví daného vodního díla kdy pravomocně rozhodnuto. V postupu krajského úřadu, který si proto v souladu s § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu učinil o osobě vlastníka vodního díla úsudek sám jakožto o předběžné otázce, tak soud neshledává jakékoli pochybení, natož překročení zákonné pravomoci. Soud zdůrazňuje, že úsudek správního orgánu o předběžné otázce v rámci vedeného správního řízení není totéž, co deklaratorní (soudní) rozhodnutí o určení vlastnického práva.
33. Soud na okraj poznamenává, že bylo případně na žalobkyni, aby poté, co byla krajským úřadem obeznámena o jeho náhledu na otázku vlastnictví vodního díla, sama iniciovala příslušné občanské soudní řízení. Krajský úřad by pak mohl vodoprávní řízení přerušit v souladu s § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu, ve spojení s § 57 odst. 2 větou první téhož zákona. Žalovaný rovněž ve svém vyjádření k žalobě důvodně podotknul, že zahájení takového soudního řízení je v dispozici žalobkyně i po vydání prvostupňového a žalobou napadeného rozhodnutí. Bude-li v soudním řízení pravomocně určeno, že žalobkyně není vlastníkem daného vodního díla, resp. že vlastníkem je osoba odlišná od žalobkyně, bude možné takovou skutečnost zohlednit v novém rozhodnutí ve věci. Prvostupňové rozhodnutí totiž ve svém výroku neukládá žalobkyni konkrétní povinnost (nestanovuje žalobkyni, že má opravu vodního díla provést, jakým způsobem tak má učinit ani v jaké lhůtě); jde o rozhodnutí v pochybnostech o rozsahu oprávnění a povinností dle § 53 vodního zákona, a jako takové pouze určuje osobu, která je povinna případnou opravu provést.
34. Žalobkyně dále v žalobě namítala, že není vlastníkem vodního díla, resp. že toto nebylo ve správním řízení prokázáno. Správní orgány měly dle jejího názoru vycházet z domněnky, že vlastníkem vodního díla je vlastník pozemku, na němž je umístěno (tj. osoba zúčastněná na řízení).

35. Soud předně upozorňuje, že vlastnické právo k vodnímu dílu se ve správním řízení (ani v jakémkoli jiném řízení) neproказuje. Prokazují se toliko skutečnosti rozhodné pro aplikaci příslušné právní normy, jež má vést k úsudku o tom, že věc je vlastnictvím toho kterého subjektu. Pokud tedy žalobkyně v žalobě obecně namítala, že v proběhnuvším správním řízení nebylo prokázáno, že by byla vlastníkem daného vodního díla, jde samo o sobě o námitku bezobsažnou. Úsudek krajského úřadu o tom, že žalobkyně je vlastníkem vodního díla, je třeba sporovat buďto v rovině skutkové (tedy že nebyly prokázány rozhodné skutečnosti pro uplatnění krajským úřadem aplikované právní normy), anebo v rovině právního posouzení (tedy že krajský úřad posoudil otázku vlastnictví vodního díla dle nesprávné právní normy či ji nesprávně vyložil). Žalobkyně ostatně dílčími žalobními námitkami sporuje jak skutkovou stránku (hodnocení důkazů), tak i správními orgány provedené právní posouzení. Soud se jimi proto zabýval níže.
36. Žalobkyně v ohledu právního posouzení předně namítala, že vlastníkem posuzovaného vodního díla měla být osoba zúčastněná na řízení coby vlastník pozemku, na němž se vodní dílo nachází. Obdobnou námitku uplatnila žalobkyně již v rámci ústního jednání před krajským úřadem (tedy ještě před zahájením řízení v pochybnostech), a také v následném odvolání.
37. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že v řízení před krajským úřadem nebylo sporu o tom, že se vodní dílo nachází na pozemku p. č. XA v k. ú. Obora u Loun, a že tento pozemek není vlastněn žalobkyní, nýbrž Českou republikou, přičemž právo hospodaření ve vztahu k danému pozemku náleží osobě zúčastněné na řízení. Ke změně v tomto ohledu nedošlo ani v odvolacím řízení (ostatně ani v žalobě není tato skutečnost činěna spornou). Stejně tak nebylo a není sporu o tom, že opěrné zdi vodního díla (stavidla) se nacházejí na pozemcích jiných, a sice p. č. 1477/8 a 47/3 v totéž katastrálním území, že tyto pozemky naopak jsou ve vlastnictví žalobkyně a že jsou součástí historické ochranné hráze, jež sloužila k ochraně obce (žalobkyně) před povodněmi na vodním toku Ohře. Krajský úřad rovněž v rozhodnutí specifikoval pozemky, na nichž se ochranná hráz nachází, a to parcelními čísly XB, XC, XD, XE, XF, XG, XH, XI, XJ, XK, XL a XM (vše v totéž katastrálním území).
38. Krajský úřad vyjádřil v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí názor, že dané vodní dílo je ve smyslu § 510 odst. 1 občanského zákoníku příslušenstvím ochranné hráze v obci Obora, neboť jeho účelem je, aby se trvale užívalo společně s hlavní věcí v rámci jejich hospodářského určení. Dle krajského úřadu je účelem tohoto vodního díla ochrana obce Obora před povodňovými průtoky na vodním toku Ohře, a bylo v minulosti součástí protipovodňových opatření obce Obora, které sestávaly kromě jiného z bočního přelivu na pravém břehu Smolnického potoka před stávající trafostanicí a odvodňovacího příkopu, kterým bylo možné odklonit vodu z koryta Smolnického potoka mimo intravilán obce, takže mohlo dojít k uzavření „hrázové propusti“, a tím k zabránění průniku vod vzdutých v Ohři do intravilánu obce. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí rovněž obsahuje citaci § 510 odst. 2 občanského zákoníku, dle něhož se má za to, že se *právní jednání a práva i povinnosti týkající se hlavní věci týkají i jejího příslušenství*. Krajský úřad své závěry podpořil argumentem, že žalobkyně v minulosti podala žádost o vydání územního rozhodnutí pro výše popsané protipovodňové opatření (jehož jsou opěrné zdi a vodní dílo součástí). Podle krajského úřadu to dokládá, že se sama žalobkyně v té době považovala za vlastníka zmiňované protipovodňové hráze.

39. Dle soudu tak z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že podle krajského úřadu je dané vodní dílo příslušenstvím historické protipovodňové hráze, která se nachází na pozemcích žalobkyně, a tudíž i vodní dílo je vlastnictvím žalobkyně.
40. Podle soudu není s ohledem na výše uvedené důvodná dílčí žalobní námitka, že i kdyby bylo dané vodní dílo součástí protipovodňové hráze, bylo by v řízení nutné specifikovat, o jakou hráz se jedná, kdo je jejím vlastníkem a jaká je konkrétní funkce „hrázové propusti“ v rámci fungování dané hráze. Je totiž zřejmé, že toto vše krajský úřad v prvostupňovém rozhodnutí učinil.
41. Pokud žalobkyně v žalobě mj. namítala, že nemá finanční, technické ani odborné prostředky či vybavení k jeho správě a provozu, činila tak nedůvodně. Tyto tvrzené nedostatky na straně žalobkyně nejsou totiž relevantní pro posouzení, která osoba je vlastníkem věci.
42. Žalobkyně dále v žalobě namítala, že správní orgány měly vycházet z „*právní domněnky, že vlastníkem daného vodního díla je vlastník pozemku, na kterém se stavba vodního díla nachází*“. Dle soudu tím prakticky sporuje názor krajského úřadu (sdílený i žalovaným), že vlastníkem posuzovaného vodního díla je ten, kdo je vlastníkem protipovodňové hráze; uvedený názor krajského úřadu přitom vychází z předpokladu, že vodní dílo (stavidlo) je příslušenstvím protipovodňové hráze.
43. Podle § 1011 občanského zákoníku *vše, co někomu patří, všechny jeho věci hmotné i nehmotné, je jeho vlastnictvím*. Jelikož však citované ustanovení náleží do části třetí hlavy druhé občanského zákoníku, je pod označením „vše“ třeba rozumět toliko *věci hmotné i nehmotné (...) práva však jen potud, připouští-li to jejich povaha a neplyne-li ze zákona něco jiného* (§ 979 téhož zákona).
44. Podle § 126 odst. 1 vodního zákona platí, že *pokud se v tomto zákoně užívá pojem „vlastník“ nebo „nabyvatel“, rozumí se jím i ten, komu svědčí právo hospodaření. Pokud vlastník přenesl práva nebo povinnosti, jichž se příslušné ustanovení týká, na uživatele, hledí se na něj jako na vlastníka*.
45. Podle § 55 odst. 1 vodního zákona *vodní díla jsou stavby, které slouží ke vzdouvání a zadržování vod, umělému usměrňování odtokového režimu povrchových vod, k ochraně a užívání vod, k nakládání s vodami, ochraně před škodlivými účinky vod, k úpravě vodních poměrů nebo k jiným účelům sledovaným tímto zákonem, a to zejména a) přehrady, hráze, vodní nádrže, jezy a zdrže, b) stavby, jimiž se upravují, mění nebo zřizují koryta vodních toků, c) stavby vodovodních řadů a vodárenských objektů včetně úpraven vody, kanalizačních stok, kanalizačních objektů, čistíren odpadních vod, jakož i stavby k čištění odpadních vod před jejich vypouštěním do kanalizací, d) stavby na ochranu před povodněmi, e) stavby k vodohospodářským melioracím, zavlažování a odvodňování pozemků, f) stavby, které se k plavebním účelům zřizují v korytech vodních toků nebo na jejich březích, g) stavby k využití vodní energie a energetického potenciálu, h) stavby odkališť, i) stavby sloužící k pozorování stavu povrchových nebo podzemních vod, j) studny, k) stavby k hrazení bystřin a strží, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak, l) jiné stavby potřebné k nakládání s vodami povolenému podle § 8*.
46. Jak soud uvedl již výše, správní orgán si může o otázce, kdo je vlastníkem vodního díla, sám učinit úsudek pro účely rozhodnutí v pochybnostech [§ 57 odst. 1 písm. c) správního řádu]. Musí však přitom vzít v potaz skutečnost, že na jednu stranu je „vodní dílo“ autonomním veřejnoprávním pojmem zakotveným v § 55 vodního zákona, avšak vlastnické právo je na druhou stranu typickým soukromoprávním institutem, který se váže k věcem ve smyslu §

489 občanského zákoníku (*věc v právním smyslu je vše, co je rozdílné od osoby a slouží potřebě lidí*). Nikoli každé vodní dílo tedy nezbytně musí být i věcí v právním smyslu. Dle § 55 odst. 1 vodního zákona totiž sice každé vodní dílo je stavbou, a současně každá stavba ve smyslu § 489 je rozdílná od osoby a slouží potřebě lidí; konkrétní stavba však může být v souladu s § 506 občanského zákoníku pouhou součástí pozemku, na kterém je zřízena, a tehdy nebude sama o sobě věcí v právním smyslu. V takovém případě by za vlastníka vodního díla bylo třeba považovat vlastníka pozemku, na němž je zřízena stavba, která je vodním dílem (pakliže by nebyly dány důvody považovat za něj pro účely vodního zákona osobu předpokládanou v § 126 odst. 1 vodního zákona). Právě takového posouzení se žalobkyně ve správním řízení, a posléze i v žalobě, domáhala.

47. Z výše rekapitulovaného obsahu prvostupňového rozhodnutí je patrné, že se krajský úřad výslovně nezabýval posouzením toho, zda je stavidlo (či hrázová propust) součástí pozemku p. č. 1515/1, na němž se nachází, anebo zda je samostatnou věcí. Shledal-li však stavidlo být příslušenstvím ochranné hráze obce Obora ve smyslu § 510 odst. 1 občanského zákoníku, implicitně s ním počítal jako s věcí vedlejší u věci hlavní, tedy jako se samostatnou věcí, neboť podle věty první daného ustanovení *příslušenství věci je vedlejší věc vlastníka u věci hlavní, je-li účelem vedlejší věci, aby se jí trvale užívalo společně s hlavní věcí v rámci jejich hospodářského určení*. Dle soudu nicméně z posledně citovaného ustanovení jasně plyne, že vedlejší věc u věci hlavní je jejím příslušenstvím tehdy, je-li tato vedlejší věc téhož vlastníka, jako věc hlavní. Tím se ale uzavírá pomyslný argumentační kruh. Krajský úřad totiž naopak dovodil, že žalobkyně je vlastníkem stavidla (vedlejší věci) proto, že stavidlo je příslušenstvím ochranné hráze (věci hlavní). To však dle soudu nemohl krajský úřad důvodně učinit předtím, než skutečně postavil najisto, že vlastníkem stavidla je žalobkyně. K tomu ale potřeboval krajský úřad nejprve vyloučit, že je stavidlo (hrázová propust) součástí pozemku.
48. Podle § 506 odst. 1 občanského zákoníku *součástí pozemku je prostor nad povrchem i pod povrchem, stavby zřízené na pozemku a jiná zařízení (dále jen „stavba“) s výjimkou staveb dočasných, včetně toho, co je zapuštěno v pozemku nebo upevněno ve zdech*. Občanský zákoník vč. citovaného ustanovení nabyl účinnosti dne 1. 1. 2014. Řízení v pochybnostech tedy bylo vedeno a prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno již za účinnosti tohoto základního pravidla pro určení, zda je stavba součástí pozemku. Implicitní závěr krajského úřadu, že stavidlo nebylo součástí pozemku, na němž bylo zřízeno (pozemku p. č. XA v k. ú. Obora u Loun), je tedy ve výslovném rozporu s § 506 odst. 1 občanského zákoníku, a proto by mohl obstát pouze v případě, že by toto ustanovení nemělo být na danou věc aplikováno.
49. To připadá v úvahu prakticky pouze za situace, měla-li by být povaha stavidla ve vztahu k pozemku posuzována podle dosavadních právních předpisů (konkrétně podle zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, jehož § 120 odst. 2 výslovně vylučoval, že by stavba mohla být součástí pozemku) s ohledem na přechodné ustanovení § 3055 občanského zákoníku, nebo pokud by stavidlo bylo součástí práva stavby ve smyslu § 1240 a násl. téhož zákona. Krajský úřad se však žádnou z těchto variant v prvostupňovém rozhodnutí nezabýval, a není proto zřejmé, proč se domníval, že se při posuzování režimu stavidla ve vztahu k pozemku výše citovaný § 506 odst. 1 občanského zákoníku neuplatní. Uvažovat o tom, že je žalobkyně vlastníkem stavby (stavidla) přitom lze až tehdy, jsou-li prokázány skutečnosti vedoucí k závěru, že stavba není součástí pozemku p. č. XA. Tímtež je podmíněn případný závěr o povaze stavidla jakožto příslušenství ochranné hráze; navíc by příslušenstvím ochranné hráze mohl být pouze tehdy, bylo-li by nejprve postaveno najisto, že stavidlo jako samostatná věc je vlastnictvím žalobkyně. Pak by již ovšem postrádala povaha stavidla

jakožto příslušenství jakoukoli relevanci pro účely navazujícího posuzování, zda je žalobkyně vlastníkem stavidla coby vodního díla.

50. Soud tedy přisvědčuje námitce žalobkyně, již poukazovala na pochybení krajského úřadu (přejaté následně žalovaným) ohledně právního posouzení otázky vlastnictví stavidla. Krajský úřad nesprávně vyložil § 510 občanského zákoníku, neboť ten neslouží k určení vlastníka příslušenství věci hlavní. Tím zatížil prvostupňové rozhodnutí vadou nezákonnosti dle § 78 odst. 1 s. ř. s. Důsledkem uvedené vady dále je, že v prvostupňovém rozhodnutí zcela chybějí důvody pro jeho (implicitní) závěr, že stavidlo není součástí pozemku p. č. XA v k. ú. Obora u Loun. Soud tak nemůže jeho opodstatněnost přezkoumat ve světle žalobní námitky, dle níž vlastníkem vodního díla (které dle žalobkyně je součástí pozemku, na němž je zřízeno) má být osoba zúčastněná na řízení jako osoba, již náleží právo hospodařit s pozemkem. Žalobkyně i v odvolání namítala, že vlastníkem stavidla má být vlastník pozemku (přesněji osoba držící právo hospodaření s pozemkem), tj. osoba zúčastněná na řízení. Žalovaný tedy měl k této důvodné odvolací námitce popsanou vadu prvostupňového rozhodnutí napravit. Jelikož toto neučinil, zatížil i své rozhodnutí totožnou vadou. Soud poznamenává, že potřebu zabývat se danou námitkou žalobkyně neumenšuje ani žalovaným a osobou zúčastněnou na řízení zastávaný právní názor, že vlastnictví stavidla se bez dalšího odvíjí od údajného užitku žalobkyně z existence stavidla jakožto součásti historické protipovodňové hráze. Není-li totiž ve správním řízení nejprve přesvědčivě vyvráceno, že je stavidlo součástí pozemku jiné osoby, na kterém se nachází, jsou další úvahy ohledně toho, zda z něj žalobkyně má (či historicky měla) užitek, bezpředmětné. Ve zcela obecné rovině totiž nelze vyloučit, že určité osobě může (byť i jen fakticky, tedy bez právního titulu) plynout užitek z věci cizí; samotný užitek tedy z žalobkyně nečiní bez dalšího vlastníka věci.
51. S ohledem na shledanou vadu prvostupňového i žalobou napadeného rozhodnutí bylo již nadbytečné zabývat se správností krajským úřadem a žalovaným provedeného hodnocení podkladu rozhodnutí představovaného územním rozhodnutím č. j. MULNCJ 48394/2015. Přesvědčení krajského úřadu, že z daného podkladu vyplývá, že se žalobkyně v minulosti považovala za vlastníka ochranné hráze jakožto protipovodňového opatření (pro které žádala o vydání uvedeného územního rozhodnutí), by totiž v dalším řízení mohlo mít relevanci pouze za předpokladu, že krajský úřad po doplnění dokazování a vyloučení aplikace § 506 odst. 1 občanského zákoníku dospěje k závěru, že stavidlo (hrázová propust) není součástí pozemku p. č. XA v k. ú. Obora u Loun.
52. Stejně tak nebylo třeba hodnotit žalobní námitku, dle které správní orgány nesprávně označily stavbu vodního díla za hrázovou propust, ačkoli dle žalobkyně šlo o stavidlo. V závislosti na budoucím posouzení, zda je daná stavba součástí pozemku p. č. XA v k. ú. Obora u Loun, totiž žalobkyní zdůrazňovaná distinkce funkcí stavidla a hrázové propusti může pozbýt relevance. Bude-li stavba shledána součástí daného pozemku, vlastníkem tohoto vodního díla ve smyslu vodního zákona (a tedy i ve smyslu § 53 tohoto zákona) bude osoba zúčastněná na řízení (srov. § 126 odst. 1 větu první vodního zákona), a bude proto rozhodnutím v pochybnostech prohlášena za nositelku povinnosti udržovat toto vodní dílo nehledě na to, je-li stavba ve skutečnosti stavidlem, anebo hrázovou propustí.
53. S ohledem na výše popsanou nezákonnost napadeného rozhodnutí soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. výrokem I tohoto rozsudku zrušil. Protože stejnou vadou bylo stiženo i prvostupňové rozhodnutí, zrušil soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. také je, a současně věc v souladu s § 78 odst. 4 téhož zákona vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní

orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším průběhu správního řízení tak bude třeba zabývat se především časovými okolnostmi vzniku dané stavby (vodního díla), zodpovědět, zda je případně stavba součástí pozemku, na němž je zřízena (anebo je samostatnou věcí v právním smyslu, a tedy jejím vlastníkem nemusí být nutně vlastník pozemku), a podle toho znovu posoudit otázku vlastnictví vodního díla.

54. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud proto podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II rozsudku uložil žalovanému zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě ve výši 23 365,48 Kč. Ta se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek a z odměny a náhrady hotových výdajů jejího zástupce (advokáta). Řízení o žalobě bylo zahájeno již dne 14. 10. 2024, kdy žaloba došla Městskému soudu v Praze. S účinností od 1. 1. 2025 však byla vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), novelizována vyhláškou č. 258/2024 Sb., podle jejíhož čl. II *za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky*. Z toho také plyne, že veškeré úkony právní služby poskytnuté po 1. 1. 2025, byť i v řízeních zahájených před tímto datem, je třeba z hlediska nákladů zastoupení posuzovat podle advokátního tarifu ve znění výše uvedené novelizační vyhlášky. Jelikož veškeré úkony právní služby byly v nynější věci advokátem poskytnuty žalobkyni až po 1. 1. 2025 (samotnou žalobu podávala žalobkyně ještě jako nezastoupená), postupoval soud při určení výše nákladů zastoupení dle advokátního tarifu ve znění výše uvedené novelizační vyhlášky. Advokát poskytl žalobkyni tři úkony právní služby, a sice převzetí a přípravu zastoupení na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb (příslušná plná moc je datována dnem 16. 1. 2025 a téhož dne byla doručena soudu) dle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, další poradu s klientem dne 8. 12. 2025 v délce 80 minut a účast na jednání před soudem nepřesahujícím dvě hodiny dle § 11 odst. 1 písm. g) téže vyhlášky. Náklady zastoupení žalobkyně tedy zahrnují mimosmluvní odměnu ve výši 4 620 Kč dle § 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu za každý z uvedených úkonů (tj. 13 860 Kč) a dále paušální náhradu hotových výdajů advokáta ve výši 450 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ke každému poskytnutému úkonu právní služby (tj. 1 350 Kč). Zástupci žalobkyně rovněž náleží náhrada hotových výdajů spojených s užitím osobního automobilu k cestě ze sídla zástupce k soudnímu jednání a zpět s nájezdem 114 km, při průměrné spotřebě 7,1 l benzínu automobilového na 100 km, ceně užitě pohonné hmoty 35,80 Kč za litr [§ 4 písm. a) vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 475/2024 Sb.] a sazbě základní náhrady za 1 km jízdy 5,80 Kč [§ 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů], tj. 950,97 Kč. Zástupce žalobkyně rovněž doložil úhradu parkovného ve výši 70 Kč, kterou je třeba přičíst k jeho hotovým výdajům. Zástupce žalobkyně rovněž účtoval náhradu za promeškaný čas dle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu, a to za čtyři půlhodiny při sazbě 150 Kč za každou (byť jen započatou) půlhodinu. Dle soudu tato časová dotace odpovídá časové náročnosti cesty ze zástupcova sídla k soudnímu jednání a zpět, a proto k nákladům řízení náleží rovněž celkem 600 Kč jako náhrada za promeškaný čas. Výslednou částku nákladů zastoupení 16 830,97 Kč je třeba dále zvýšit o 21% sazbu daně z přidané hodnoty (tj. o 3 534,51 Kč), neboť zástupce žalobkyně je registrovaným plátcem této daně.
55. Výrok III o nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5 s. ř. s., dle kterého má osoba zúčastněná na řízení právo jen na náhradu těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem. Jelikož soud v nyní

projednávané věci osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 10. prosince 2025

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.